

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: A. R.

právně zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem
Opletalova 25, Praha 1, k doručování: AK Čechovský a Václavek,
s.r.o., Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Ministerstvo zahraničních věcí ČR, Loretánské náměstí 5, 118 00
Praha 1 - Hradčany

v řízení o žalobě ze dne 13. 9. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2024, č. j.
304000-2/2024-MZV/VO

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Žaloba

1. Žalobce se obrátil na zdejší soud včasnou žalobou, jíž se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2024, č. j. 304000-2/2024-MZV/V (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo rozhodnuto o tom, že rozhodnutí Velvyslanectví ČR v Tunisu ze dne 13. 5. 2024 o zamítnutí žádosti o krátkodobé vízum č. TUNI 2024 03 27 0001 podané dne 27. 3. 2024 žalobcem je v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalobce žalobu odůvodnil tím, že kategoricky odmítá závěr žalované, že by jeho manželství s M. P., nar. X.

mělo být uzavřeno za účelem získání víza, neboť manželství uzavřel za účelem, aby se svou partnerkou strávil zbytek života. Žalobce je přesvědčen, že žádným způsobem nelze prokázat, že manželství bylo uzavřeno účelově. Informace získané v rámci pohovorů, z nichž zastupitelský úřad a žalovaný vychází, jsou značně překroucené, žalovaný je vykládá v neprospěch žalobce. Existence indikativních kritérií nezbavuje správní orgány povinnosti jednoznačně prokázat účelovost manželství, naopak je povinností jednoznačně prokázat účelovost manželství nad rámec výčtu indikativních kritérií uvedených v příloze Sdělení komise Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 9. 2014 č. COM (2014) 604, přičemž ani kumulativní naplnění všech pozitivních i negativních kritérií nemusí nutně znamenat účelovost manželství. Správní orgány by měly nejprve zvážit známky o tom, že zneužití neexistuje, které by podpořily závěr, že jde o skutečný pár a existenci „známek zneužití“ by ověřovaly pouze pokud by zkoumání „známek toho, že zneužití neexistuje“ nepotvrdilo skutečnou povahu zkoumaného manželství. Správní orgány by se zároveň neměly zaměřovat primárně na známky zneužití, avšak tento postup dodržen nebyl jak zastupitelským úřadem, který „opomněl“ zohlednit skutečnosti svědčící o pravosti manželství, tj. vícero osobních kontaktů žalobce s manželkou, dlouhodobost a pravidelnost jejich komunikace, skutečnost, že žádost o vízum nebyla podána ihned po uzavření manželství, což svědčí o snaze žalobce řádně se připravit na cestu do ČR a snaze jeho manželky připravit se na společné soužití. Stejně tak žalovaný celou věc postavil pouze na tvrzeném naplnění indikativních kritérií, kdy žalobce uznává, že některá z nich naplněna byla, avšak zdaleka ne všechna, jež jsou správními orgány zmíněna.

2. Prvním posuzovaným kritériem bylo, zda by žalobce bez problému získal právo pobytu sám nebo již legálně pobýval v členském státě občana EU předtím. Žalovaný v té souvislosti nehodnotil řádně socioekonomickou situaci žalobce, v souvislosti s nevyhovujícími majetkovými poměry žadatele musí správní orgány prokázat, že manželství bylo uzavřeno výlučně k získání práva či pobytového oprávnění, neboť sama skutečnost, že manželství může cizinci přinést pobytové výhody, nestačí.

3. Druhým posuzovaným kritériem byl závěr, že vztah žalobce s jeho manželkou netrval před uzavřením sňatku dostatečně dlouho. Tento závěr je minimálně nepřezkoumatelný, neboť z něj nejde seznat, na základě čeho délku vztahu před uzavřením sňatku hodnotí, resp. od kdy je délka vztahu pro žalovaného dostačující. Je v této souvislosti třeba hodnotit i to, že došlo k vícečetnému setkání manželů, což oba správní orgány přehlíží a setkání označují za „několik dovolených“, přičemž i Příručka pro řešení otázky účelových sňatků mezi občany EU připouští existenci řádných sňatků, kdy se manželé před svatbou ani osobně neviděli. Odkaz Komise na bod 16. 4. výše uvedeného sdělení Komise je jeho zjevnou dezinterpretací, neboť žalovaná de facto argumentuje kruhem, když odkazem na bod 16.4. sdělení Komise dává najevo, že manželství považuje za účelové, a proto se nezohlední kvalita vztahu při posuzování otázky, zda je manželství účelové.

4. Žalovaný se dále zabýval faktem, že žalobce a jeho manželka v současné době nesdílí společnou domácnost a neuzavřeli žádný právní či finanční závazek, což je však pouze logickým vyústěním skutečnosti, že manželům dosud nebylo umožněno reálně společně žít. ČR byla manželi zvolena jako místo ke společnému životu ze zcela objektivních důvodů, neboť manželka má na území ČR syna, který je sice dospělý, avšak ještě se zcela neosamostatnil a ona jej proto podporuje ve studiu. Oproti tomu žalobce v zemi původu žádné takové závazky nemá, je mladší a je tak pro něj jednodušší přizpůsobit se novému

prostředí, kultuře a naučit se jazyk. Manželé zároveň plánují rodinu.

5. Žalovaný na základě výsledku žalobce a manželky, jež se v silně převážné míře shodují, dospěl k závěru, že tito se před uzavřením sňatku dostatečně neznali, přestože tito se prokazatelně znali, hovořili spolu prakticky denně a trávili spolu před i po uzavření manželství čas. Žalovaný nemístně zasahuje do emocionální sféry a životního stylu žalobce a jeho manželky poučuje-li je blahosklonně a povýšeně o tom, zda učinili moudré rozhodnutí slovy „nelze hovořit o tom, že se manželé dostatečně znali před tak závažným aktem jako je uzavření sňatku“. Dále žalobce vyjádřil výhrady ke konstatování žalovaného, že odpovědi žalobce a jeho manželky se shodují, avšak „působí naučeně“. Žalovaný tak vytváří naprosto absurdní situaci, kdy žalobce nemůže vyhrát, neboť buď se odpovědi neshodují a manželé se neznají, nebo se shodují, a proto jsou naučené.

6. Společné plány manželů do budoucna odpovídají skutečnosti, že zatím neměli možnost společného soužití. Žalobce chce s manželkou sdílet společnou domácnost a pracovat, přičemž pochopitelně nemá zajištěno konkrétní pracovní místo, neboť nezná datum, kdy mu bude umožněn příjezd do ČR, kde bude následně žádat o přechodný pobyt a až poté bude moci na území ČR pracovat. Žalovaný přeshel, že manželka žalobce zmínila, že by chtěli žít společně střídavě v ČR a v Tunisku, až nebude manželka žalobce pečovat o zletilého syna, zároveň shodně uvedli, že by chtěli mít dítě, mají v plánu společně hospodařit a uzavřeli smlouvu o společném jmění manželů.

7. K tvrzené absenci společného komunikačního jazyka žalobce uvedl, že jsou schopni se s manželkou bez problému dorozumět, komunikují prostřednictvím videohovorů a s pomocí překladáče písemně, jejich způsob komunikace jim plně umožňuje vyjádřit myšlenky a pocity, proto žalobce důrazně nesouhlasí s hodnocením jejich online komunikace žalovaným jako „povrchního charakteru“ a „bránící hlubšímu poznání“. Je pravdou, že mezi manželi existuje jistá komunikační bariéra, avšak ta v žádném případě nebrání společnému soužití, sdílení domácnosti, běžné komunikaci a řešení každodenních starostí.

8. Žalobce je s ohledem na uvedené přesvědčen, že kritéria Komise byla aplikována nesprávně, správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem na několika rovinách. Ze strany zastupitelského úřadu došlo k procesním pochybením, jež zásadním způsobem ovlivnila kvalitu zjištění skutkových okolností, na což navázal žalovaný, jenž rovněž povahu manželství posoudil nesprávně. Argumentace žalovaného v rámci posouzení kritérií Komise neobstojí, a nelze tak v žádném případě hovořit o prokázání účelovosti manželství. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

II.

Řízení před zastupitelským úřadem

9. Žalobcova žádost o udělení víza byla rozhodnutím č. TUNI 2024 0327 0001 ze dne 13. 5. 2025 zamítnuta s odůvodněním, že se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území. Na základě informací zjištěných při provedených pohovorech bylo konstatováno, že mezi žalobcem a jeho manželkou existuje významná jazyková bariéra, která neumožňuje funkční komunikaci a pochopení jeden

druhého. Žalobce i přes výzvu nedoložil žádné podklady pro své finanční a sociální zázemí v Tunisku, jeho aktuální socioekonomická situace v domovské zemi je nestabilní, žalobce očekává, že dostane vízum a začne pracovat v ČR, kde se nejprve bude učit česky, tudíž spadá do migračně rizikové skupiny žadatelů o víza. S ohledem na jazykovou vybavenost manželky žalobce je zcela vyloučeno, že by pochopila obsah uzavírané smlouvy ohledně společného jmění manželů.

III.

Napadené rozhodnutí

10. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 7. 2024.čj. 3040000-2/2024-MZV/VO bylo konstatováno, že rozhodnutí Velvyslanectví ČR v Tunisu ze dne 13. 5. 2024 uvedené výše je v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný rozhodnutí odůvodnil tím, že při posuzování žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza žalovaný důsledně vychází ze zásady, že tzv. pozitivní a negativní indikativní kritéria, jejichž naplnění slouží jako vodítka ke zjištění, zda se v konkrétním případě jedná o účelový sňatek, tvoří jednotný ucelený soubor a nelze se spoléhat na jediné kritérium či jejich výběr, ale je třeba věnovat řádnou pozornost všem okolnostem každého jednotlivého případu. Z naplnění či nenaplnění indikativních kritérií proto nelze bez dalšího vyvozovat, zda byl či nebyl sňatek uzavřen účelově a je nutno komplexně posuzovat všechny okolnosti svědčící pro i proti závěru, že se jedná o účelové manželství. Zastupitelský úřad zjistil skutkový stav dostatečně, rozhodnutí je přezkoumatelné. Nelze konstatovat, že by žalobce získal bez problémů právo pobytu sám. Žalobce má základní vzdělání, měsíčně si vydělá neoficiální prací cca 6 000 Kč měsíčně, žádné doklady potvrzující jeho sociálně-ekonomickou situaci ani přes výzvu nedoložil. Jeho socioekonomické zázemí proto nelze považovat za stabilní, neboť v zemi původu nemá dlouhodobě vybudované profesní zázemí, nemá zaměstnání opírající se o odbornou kvalifikaci, žije u své tety. Žalobce je tak motivován opustit zemi svého původu tím, že cíleně uzavírá sňatek s občankou EU, což je levnější a bezpečnější způsob, jak do EU přicestovat a získat právo pobytu a pohybu, jež by mu jinak nepříslušelo, neboť jeho žádost o schengenské vízum by musela být se vši pravděpodobností zamítnuta, přičemž nelze ani konstatovat, že by byl pár před sňatkem v dlouhodobém vztahu. Žalobce se s manželkou viděl v roce 2023 čtyřikrát po dobu v celkové délce 38 dnů, o ruku ji požádal po prvním setkání, přičemž jejich popis této události se liší. Délku a počet setkání nelze považovat za dostatečnou pro vzájemné hlubší poznání, jemuž zjevně brání i jazyková bariéra. Pozitivní kritérium dlouhodobosti vztahu tedy nebylo naplněno, neboť dlouhodobost nelze měřit pouhým trváním od seznámení, ale vyžaduje i určitou intenzitu, jež v daném případě rozhodně není dána. Komunikace po sociálních sítích je spíše povrchního charakteru a nenasvědčuje potřebě řešit každodenní běžné problémy spojené s manželským životem. Kromě toho rizika i ošidnost internetové komunikace jsou v tomto ohledu všeobecně známy. Nelze konstatovat, že by měl pár společné bydliště či domácnost po dlouhou dobu, nelze konstatovat, že by pár přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností (např. hypotéka na bydlení). Manželé si dle tuniského oddacího listu zvolili režim společného vlastnictví, avšak je vysoce pravděpodobné, že vzhledem k jazykové bariéře manželka vůbec nechápala, jaký dokument podepisuje a jaké to pro ni může mít důsledky. Manželé se finančně vzájemně nepodporují. Nelze konstatovat, že by manželství trvalo dlouhou dobu, neboť v době podání žádosti o vízum trvalo jen několik měsíců. Prakticky žádné z tzv. pozitivních kritérií nebylo naplněno a nebylo tak možné vyloučit, že sňatek nebyl uzavřen účelově a žalovaný se proto zabýval

poznatky získanými během šetření a souborem indikativních kritérií, jež poukazují na to, že existuje možný úmysl zneužití práv přiznaných směrnicí o volném pohybu výlučně za účelem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví, jež hovoří pro závěr, že manželství bylo uzavřeno účelově. Nelze hovořit o tom, že by se před tak závažným aktem, jako je uzavření sňatku, manželé dostatečně znali. Žalovaný dále konstatoval, že pokud jde o znalost důležitých osobních informací, jež se žalobce a jeho manželky týkají, odpovědi se do velké míry shodují, ale působí naučeně. Z poznatků ZÚ Tunis vyplývá, že na sociálních sítích existují uzavřené skupiny, kde jsou seznamy obvykle pokládaných otázek, a není proto obtížné se na ně připravit. V minulých letech se ZÚ manželů často dotazoval, zda byl při jejich svatebním obřadu podáván dort, přičemž v záznamech o pohovoru oba manželé dort zmiňují, přesto, že na něj nebyli dotázáni. Zásadním je, že manželé nedisponují žádnými konkrétními společnými plány do budoucna, nemají připraven plán profesního uplatnění žalobce po jeho případném příjezdu do ČR, neshody panují i ohledně způsobu financování budoucí společné domácnosti. Jazyková bariéra rovněž hovoří pro závěr, že manželství bylo uzavřeno účelově. Žalobce je schopen domluvit se anglicky jen v běžné komunikaci, avšak na obsahově náročnější pohovor na ZÚ Tunis již byl nucen vzít si tlumočníka a hovořit arabsky, přičemž manželka má dle svých slov z angličtiny jen „malý základ“. Společným komunikačním jazykem je dle shodného tvrzení čeština, manželé používají překladáč, neboť žalobce není souvislejšího projevu schopen. Žalovaný tak má za prokázané, že byla naplněna prakticky všechna pozitivní kritéria a současně byla plně naplněna minimálně tři negativní kritéria – neexistence plánů do budoucna, neshody ohledně způsobu finančního zajištění rodiny a jazyková bariéra. Byly posouzeny i okolnosti ve prospěch manželů, tedy např. že se v zásadě shodují v informacích o osobě, rodina žalobce měla možnost se s jeho manželkou setkat. Její tvrzení o tom, že ji manželova rodina přijala dobře, je však nutno posuzovat i s ohledem na to, že žadatel má v úmyslu posílat své rodině v Tunisku finanční příspěvky. Při posuzování účelovosti manželství je v obecné rovině rovněž nutno vzít v úvahu, že z bodu 16.3. sdělení Komise C/2023/1392 vyplývá, že členské státy mohou vycházet z předchozích analýz a zkušeností, jež dokazují jasný vztah mezi prokázanými případy zneužití a určitými charakteristikami takových případů. Správní orgány mají ze své činnosti poznatky, že se ze způsobu seznamování tuniských občanů s občankami ČR prostřednictvím internetu stal určitý *modus operandi*, jenž je patrný i v daném případě. Skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce proto ve svém souhrnu a ani v porovnání s ostatními zjištěními nepřevážily nad závěrem o účelovosti uzavřeného sňatku. Shromážděné důkazy tvoří logický řetězec skutkových okolností, jenž nevzbuzuje důvodné pochybnosti o rozhodnutí ZÚ Tunis. Zjištěné skutečnosti proto i žalovaného vedly k závěru, že manželství bylo minimálně ze strany žalobce uzavřeno účelově a ten nemá v úmyslu vést se svou manželkou společný život. Žalobce je z migračně rizikové země, své city pouze předstírá, avšak nemá v úmyslu vést s manželkou společný rodinný život a žalovaný se proto shoduje se závěrem ZÚ, že žalobce manželství uzavřel výlučně za účelem získání víza.

IV.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný shrnul průběh správního řízení a setrval na dosavadní argumentaci a navrhl zamítnutí žaloby s tím, že ji považuje za nedůvodnou. Konstatoval, že žaloba obsahuje citace z předpisů a judikátů a obecná tvrzení, avšak bez toho, že by žalobce na konkrétních okolnostech ukázal na jejich přímou souvislost s posuzovanou věcí. Žalovaný např. ničím

konkrétním nedokládá, že „ze všech dostupných důkazů vyplývá, že (manželé) mají v plánu žít společně či že informace, z nichž správní orgány vychází, jsou značně překroucené. Dokazování účelovosti manželství podléhá specifickým zásadám, jež jsou shrnuty v bodu II-3.3. sdělení COM)2014) 604 s názvem „Důkazní požadavky a důkazní břemeno“ a vycházejí ze zásad mezinárodního a evropského práva. V té souvislosti *„Skutečnost, že manželé neposkytnou informace, u nichž lze předpokládat, že jsou skutečným manželům v přiměřené míře k dispozici, a které by podezření rozptýlily, nebo pokud se manželé rozhodnou vůbec důkazy v žádné podobě neposkytovat, nemůže zakládat jediný či rozhodující důvod k závěru, že jde o účelový sňatek. Orgány však mohou při posuzování povahy daného manželství k této skutečnosti stejně jako i k dalším relevantním okolnostem přiblížit.“* Dalším vodítkem je Prováděcí rozhodnutí Komise C (2020) 395 final upřesňující pokyny pro ZÚ členských zemí v souvislosti s udělováním víz. Důkazní břemeno prokázání účelovosti manželství je sice na zastupitelském úřadu, ale právní i faktické možnosti zastupitelských úřadů důkazy zajišťovat, resp. provádět, jsou velmi omezené a je proto především na samotném páru, aby poskytl informace a důkazy, jež případné pochybnosti ZÚ rozptýlí, neboť ZÚ nemohou provádět „klasické“ dokazování. V souvislosti s požadavkem jednoznačnosti prokázání účelovosti manželství žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2020, č.j. 44 A 65/2019-19, kde je konstatováno, že „účelovost není možné již z povahy věci prokázat, i kdyby nějaké dokazování probíhalo. Účelovost tvrzení v konkrétním případě může toliko vyplývat z určitého souhrnu skutkových okolností, které při použití pravidel logiky a pravděpodobnosti nasvědčují tomu, že se věci patrně mají jinak, než jak se navenek jeví.“ Žalovaný provedl posouzení skutkového stavu komplexně na základě všech dostupných informací. Ke konstatování žalobce, že jej blahosklonně poučoval, pokud uvedl, že „nelze hovořit o tom, že se manželé dostatečně znali před tak závažným aktem, jak je uzavření sňatku“ žalovaný uvedl, že tímto jen konstatoval skutečnost naznačující, že nelze vyloučit, že manželství bylo ze strany žalobce uzavřeno účelově. Znalost povahových vlastností partnera je jedním ze základních předpokladů každého odpovědného rozhodnutí o vstupu do manželství. Obdobně platí, že pokud žalobce požádal manželku o ruku krátce po jejich prvním osobním setkání, pak je nutno i tuto okolnost vzít v úvahu jako jeden z relevantních faktorů, neboť se sice nejedná o okolnosti svědčící přímo o účelovosti manželství, avšak do celkového obrazu situace zapadají a je proto legitimní je i zmínit. Tvrdili žalobce, že žádost o vízum nebyla podána ihned po uzavření manželství, pak je nutno uvést, že český oddací list vydala zvláštní matrika v Brně v únoru 2024 a žádost o vízum byla podána hned následující měsíc.

12. Zásada materiální pravdy je v dané souvislosti modifikována tím, že problematika dokazování na zastupitelských úřadech má z pohledu mezinárodního práva specifický charakter a problematika krátkodobých víz je v působnosti EU. Není logické, aby ZÚ, který nemá na území státu přijímajícího k dispozici žádné mocenské donucovací nástroje, nesl absolutní odpovědnost za zjištění nezpochybnitelných a podstatných okolností ve věci, neboť odpovědnost může nést jen ten orgán, který má odpovídající pravomoci a nástroje k jejich uplatnění, přičemž mezinárodní právo a sekundárně i výluka části druhé a třetí správního řádu takové nástroje zastupitelskému úřadu neposkytují. S ohledem na bod II-3.3. sdělení COM)2014)604 nemohou být manželé nuceni dokládat, že jejich sňatek není účelový a pokud se proto rozhodnou žádné důkazy neposkytovat, nemůže to zakládat jediný či rozhodující důvod k závěru, že jde o účelový sňatek, avšak nesou odpovědnost za poskytnutí relevantních informací či důkazů, jež by pochybnosti příslušných orgánů mohly rozptýlit. Správní orgán sice nese důkazní břemeno za dokázání účelovosti manželství, ale nemůže být

činěn absolutně odpovědným za obstarání důkazů, jež by jeho pochybnosti potvrdily či vyvrátily a může vyhodnotit indikativní kritéria jen do té míry, kterou mu dostupné skutečnosti a informace umožní. Jednoznačnost závěru o účelovosti manželství je tak primárně otázkou kvalitativní, nikoliv kvantitativní, právě v tom spočívá hlavní specifikum dokazování účelovosti manželství.

13. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že nebyl dodržen postup, kdy je třeba nejprve zvážit známky o tom, že možnost zneužití neexistuje, a poté přejít k existenci známek zneužití a není mu jasné, jaké důvody žalobce vedly k tomuto závěru. ZÚ i žalovaný naopak postupně prověřovali naplnění tzv. pozitivních indikativních kritérií a následně negativních indikativních kritérií, což je zřejmé z obou rozhodnutí.

14. Žalovaný nijak nepopírá, že sňatek byl uzavřen platně, avšak současně platí, že vyhovuje-li manželství účelu vymezenému normami soukromého práva, neznamená to automaticky, že jej nelze považovat za účelový ve smyslu zákona o pobytu cizinců.

15. K žalobcově odkazu na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2023 č.j. 44 A 12/2023-57 žalovaný uvedl, že v uvedeném případě svatba proběhla téměř po roce od osobního setkání páru, který se seznámil osobně, a nikoliv náhodně přes internet, jako v případě žalobce, kdy svatba proběhla půl roku od prvního osobního setkání a nejedná se proto o identická východiska.

16. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že sdělení Komise C/2023/1392 v bodu 16.4. říká, že kvalita vztahu není pro použití článku 35 směrnice o volném pohybu relevantní, pak tak učinil v souvislosti s tvrzením žalobce, že svoji ženu miluje, čímž odůvodňoval svoji žádost o nové posouzení a žalovaný proto musel tento argument v napadeném rozhodnutí zohlednit. Existence citů, neshod či konfliktů mezi manželi proto na posouzení účelovosti manželství nemůže mít žádný vliv.

17. Pokud napadené rozhodnutí konstatuje, že poskytnuté odpovědi se do velké míry shodují, ale působí naučeně, pak žalovaný upozorňuje na neobvykle podrobné vyjádření orgánů cizinecké policie v závěru pohovoru, kdy je zmíněno, že manželka na většinu otázek odpovídala jasně a stručně, nic nerozváděla a měla-li se vyjádřit k povahovým vlastnostem svým i manžela, pak stěží hledala slova, stále opakovala stejné vlastnosti, nad otázkou silných a slabých stránek hodně dlouho přemýšlela a bylo vidět, že neví, co odpovědět. Vyjádření cizinecké policie potvrzuje, že manželka sice zná faktické údaje týkající se manžela, ale nemá zcela jasno v tom, jaké má její manžel povahové vlastnosti, což svědčí nejen o tom, že se manželé před uzavřením sňatku znali nedostatečně, ale i o tom, že manželka nedokáže povahové vlastnosti manžela přirozeným a spontánním způsobem popsat ani několik měsíců po uzavření sňatku. V té souvislosti žalovaný připomenul rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017 č.j. 2 Azs 355/2016-62: „Vzhledem k standardizované formě vedení pohovoru v rámci správního řízení je poměrně jednoduché se na dotazování připravit a odpovědi v předstihu korigovat.“

18. V souvislosti s námitkou žalobce, že se žalovaný nevypořádal s jeho sdělením, že by chtěl mít dle možností s manželkou dítě, žalovaný odkázal na vyjádření žalobkyně v závěru pohovoru, kdy manželka uvedla na otázku, zda plánují společné děti, stroze, že ano a k poznámce přítomného policisty, že manžel je mladý a děti určitě bude chtít, odpověděla s krčením ramen „pokud to bude Bůh chtít“ a dále se nevyjadřovala.

19. K otázce společných plánů do budoucna manželka ve svém vyjádření před cizineckou policií nebyla schopna nic konkrétního sdělit, neměla žádnou představu, čím se bude žalobce v ČR živit a neustále jen opakovala, že si něco najde.

20. K otázce jazykových znalostí cizinecká policie konstatovala, že manželka nebyla schopna napsat anglicky 10 vět o manželovi s tím, že s manželem komunikují česky, takže je to úkol spíše pro něj, avšak při pohledu na text určený manželovi v českém jazyce uvedla, že to žalobce nedá, maximálně bude vědět brambory a rajčata.

21. Z tuniského oddacího listu vyplývá, že si manželé zvolili režim společného vlastnictví manželů, tedy nikoli režim odděleného vlastnictví, což odpovídá tvrzení žalobce, avšak manželka tuto skutečnost v pohovoru nijak nezmiňuje.

22. S ohledem na jazykovou bariéru se žalovaný ztotožňuje s názorem ZÚ Tunis, že manželka žalobce smysl podepsané manželské smlouvy mohla jen stěží vnímat a pochopit důsledky, jež uvedený majetkový režim přináší. V této souvislosti je relevantní i skutečnost, že žalobce žádný majetek nevlastní.

23. S ohledem na uvedené byl žalovaný oprávněný konstatovat, že bylo jednoznačně prokázáno, že manželství bylo uzavřeno účelově a žalobce nemá v úmyslu vést s občankou ČR rodinný život, a pouze se snaží získat právo vstupu a pobytu v EU/ČR.

24. Rozhodnutí žalovaného i zastupitelského úřadu jsou zákonná, plně přezkoumatelná, založena na podkladech obsažených ve vízovém spisu, tvoří dostatečný podklad pro rozhodnutí správních orgánů o účelovosti uzavřeného manželství a rozhodnutí tak jsou v souladu se zákonem.

V.

Posouzení věci soudem

25. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

26. Ve věci bylo rozhodnuto při ústním jednání s ohledem na stanovisko žalobce. Právní zástupce žalobce při jednání uvedl, že žalobce se již nachází na území ČR, neboť po podání žaloby podal novou žádost o udělení krátkodobého víza, již bylo s ohledem na nově zjištěné skutečnosti vyhověno, přičemž žalovaný toto potvrdil a soudu předložil nové důkazy, jež byly soudem provedeny, a soud se k nim vyjádří níže.

VI.

Rozhodnutí soudu

27. Žaloba není důvodná.

28. Předmětem je žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že rozhodnutí Velvyslanectví ČR v Tunisu ze dne 13. 5. 2024 o zamítnutí žádosti o krátkodobé vízum podané dne 27. 3. 2024 žalobcem, je v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Rozhodující důkazy, z nichž správní orgán I. stupně a stejně tak i žalovaný vycházeli, jsou konstatovány v napadeném rozhodnutí.

29. Ze správního spisu Ministerstva zahraničních věcí ČR soud mj. zjistil, že žalobce podal dne 20. 3. 2024 žádost o udělení schengenského víza s tím, že jeho rodinným příslušníkem je M. P. a účelem cesty je sloučení rodiny. V rámci správního řízení byl proveden paralelní pohovor s manželkou žalobce – M. P., k totožným otázkám byl vyslechnut i žalobce. V jejich odpovědích byl nesoulad ohledně popisu okolností požádání o ruku, průběhu zásnub, zaslání peněz manželkou žalobci, bydliště žalobce a jeho vzdělání. Oba uvedli, že spolu komunikují velice často, někdy si volají i několik hodin denně, při psaní žalobce používá překladač, neboť neovládají v dostatečné míře žádný společný jazyk, v němž by mohli komunikovat na potřebné úrovni.

30. Žalovaný při ústním jednání soudu předložil nové důkazy. Tyto soud provedl s ohledem na potřebu zjištění, zda neobsahují informace, které by mohly mít vliv na posouzení skutečností vázících se k období do vydání napadeného rozhodnutí a to Záznam z pohovoru se žadatelem o schengenské vízum – rodinný příslušník občana EU ze dne 26. 11. 2024, dále žádost Ministerstva vnitra adresovanou žalovanému o poskytnutí podkladů k žádosti o víza žalobce ze dne 17. 1. 2025 a zprávu Velvyslanectví ČR Tunis ze dne 26. 3. 2025. Z poslední uvedené zprávy vyplývá, že žalobce podal dne 14. 10. 2024 druhou žádost o vízum, během níž byly vysvětleny nedostatky, pro něž byla první žádost zamítnuta s tím, že pár se zá od r. 2023 a manželka za žalobcem cestuje. Ze záznamu z pohovoru se žalobcem mj. vyplývá, že za ním manželka přicestovala do Tunisu po uzavření sňatku třikrát. Stále komunikují prostřednictvím překladače. On sám nemá slabé stránky, přičemž manželka nemá ráda, když jí něco neříká a je zklamaná, když jí neřekne, kam jde a co tam bude dělat. Ke svým plánům týkajících se jeho zaměstnání na území ČR žalobce uvedl, že syn jeho manželky si otevřel vlastní kavárnu a žalobce v ní bude pracovat, ev. bude pracovat společně s druhým synem žalobkyně v baru na Klínovci. Životní náklady v ČR na jednu osobu včetně nájmu činí 1 000 euro, přičemž on bude vydělávat 1 000 až 1 200 euro.

31. Dle § 20 odst. 5 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců a o změně některých zákonů „Cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana EU a sám není občanem EU a hodlá doprovázet občana EU na území nebo následovat občana EU, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.“

32. Dle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců na území České republiky „Ministerstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. Ministerstvo zahraničních věcí dále posuzuje soulad důvodů zrušení platnosti krátkodobého víza udíleného cizinci, který na území požívá příslušných výsad a imunit, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, a jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie, s důvody uvedenými v § 20 odst. 5 uvedeného zákona.“

33. Podle Směrnice 2004/38/ES „Členské státy by měly mít možnost přijmout potřebná opatření k ochraně před zneužíváním práv nebo podvody a zejména před účelovými manželstvími nebo jakoukoliv jinou formou vztahů uzavíraných výlučně za účelem získání práva na volný pohyb a pobyt“.

34. Soud se zabýval důvodností žalobních námitek. Ve správním řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí bylo bez pochybností prokázáno postavení žalobce jakožto rodinného příslušníka – manžela – občanky České republiky ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů cizinci. Správní orgány se v souvislosti s žádostí žalobce o udělení krátkodobého víza snažily určit, zda jde o skutečné manželství nebo o účelový sňatek, jehož hlavním cílem je obcházení imigračních pravidel, přičemž dospěly k závěru, že manželství bylo uzavřeno účelově, aby žalobce získal právo vstupu a pobytu v ČR. V té souvislosti se zabývaly pozitivními kritérii svědčícími pro uzavření skutečného manželství i negativními kritérii svědčícími pro účelové manželství. Soud se s jimi přijatými závěry i jejich odůvodněním ztotožňuje.

35. Je třeba uvést, že zákon o pobytu cizinců definici manželství uzavřeného účelově neobsahuje. Nejvyšší správní soud se však touto problematikou opakovaně zabýval a z jeho judikatury plyne, že posouzení účelovosti uzavřeného manželství je otázkou skutkovou. Veřejné právo nahlíží na manželství autonomně podle svých norem a není vázáno vymezením jeho účelu normami práva soukromého. Vyhovuje-li manželství účelu vymezenému normami soukromého práva, neznamená to automaticky, že jej nelze označit za účelové (viz rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43). Dle rozsudku NSS ze dne 7. 6. 2018, č. j. 9 Azs 410/2017-96 lze za „účelové sňatky označit uzavřené výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu podle směrnice, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok. V obecné rovině lze za indikativní faktory, které svědčí tomu, že žadatel o vízum neuzavřel manželství pouze za účelem obejití právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců, označit např. to, že manžel, který je státním příslušníkem třetí země, by bez problémů získal právo pobytu sám, nebo již legálně pobýval v členském státě občana EU předtím, pár byl před sňatkem v dlouhodobém vztahu, měl společné bydliště/domácnost po dlouhou dobu, přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností (hypotéka na bydlení atd.), manželství trvá dlouhou dobu... Za podstatné faktory, které jsou-li dány, které mohou naopak vést k závěru o účelovém manželství, lze označit např. to, že není udržováno manželské soužití, chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství, manželé se neshodnou při informacích o průběhu manželství...“

36. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem zabýval mírou shody tvrzení žalobce a jeho manželky před správním orgánem I. stupně, uvedl kompletní výčet jejich konkrétních nesouladných tvrzení. Soud konstatuje, že žalobce stejně jako v rámci správního, tak ani v rámci soudního řízení nerozptýlil pochybnosti ohledně účelovosti uzavřeného manželství.

37. Žalobce nijak nerozporoval způsob hodnocení jeho socioekonomické situace, avšak namítal, že ji žalovaný nehodnotil řádně s odůvodněním, že sama skutečnost, že manželství může cizinci přinést pobytové výhody, nestačí. V té souvislosti je třeba uvést, že socioekonomická situace žalobce nebyla jediným a rozhodujícím kritériem pro posouzení

účelovosti uzavřeného manželství. Zároveň žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody svého nesouhlasu se zhodnocením jeho socioekonomické situace žalovaným, přičemž v řízení bylo zjištěno, že žalobce dosahuje neoficiálního příjmu ve výši cca 6 000 Kč, je zcela nemajetný, není vlastníkem žádné nemovitosti, přičemž při uzavření sňatku byl zvolen režim společného vlastnictví manželů, nikoli režim odděleného vlastnictví. S ohledem na omezené jazykové vybavení manželky žalobce lze navíc skutečně mít důvodné pochybnosti o tom, že se důkladně seznámila s obsahem manželské smlouvy, již uzavřela a zvážila její důsledky. Tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou, neboť žalobce neprokázal a ani neuvedl žádnou skutečnost, pro niž by bylo možno souhlasit s jeho závěrem o nesprávném zhodnocení jeho socioekonomické situace.

38. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že závěr žalovaného o tom, že vztah žalobce s jeho manželkou netrval před uzavřením sňatku dostatečně dlouho, je nepřezkoumatelný, neboť z něj nejde seznat, na základě čeho žalovaný délku vztahu před uzavřením sňatku hodnotí, resp. od kdy je délka vztahu pro žalovaného dostačující. Zároveň správní orgány dle žalobce přehlíží vícečetná setkání manželů a označují je za „několik dovolených“. K tomu je třeba uvést, že samozřejmě nelze paušálně stanovit, jaká délka vztahu je pro posouzení účelovosti uzavření manželství dostačující, stejně tak jako nelze obecně určit, jak dlouhý vztah má předcházet jakémukoliv sňatku. Toto je ovlivněno individuálními okolnostmi vztahu a ani delší trvání známosti nemusí být vždy zárukou dostatečného vzájemného poznání povahových vlastností partnerů, pokud tito nebyli vystaveni např. nekomfortním situacím provázejících běžné soužití, nebyli konfrontováni s náročnějšími situacemi včetně např. finanční či bytové tísně, s nezaměstnaností, nemocí, s nesouladem pramenícím ze zcela odlišného kulturního a náboženského zázemí a zvyklostí či nesouladem pramenícím z výraznějšího věkového rozdílu, neprošli konflikty, jejichž řešení a zvládání je jedním z důležitých pramenů poznání povahových vlastností partnera. Pokud žalobce ve správním řízení předložil kopie whatsappové korespondence s manželkou, pak tato je v naprosté většině tvořena milostnými vyznáními, avšak je velkou otázkou, nakolik tato vůbec mohou být důsledkem hlubokých a pevných citových vazeb vzniklých na základě poznání vzájemných povahových vlastností, realistických představ o budoucím společném životě zohledňujících i možná negativa pramenící z věkového rozdílu a odlišného kulturního a náboženského zázemí, dostačující znalosti jazyka, v němž je pár schopen komunikovat, a nakolik jsou spíše projekcí touhy po nalezení ideálního partnerského vztahu. V této komunikaci zcela absentují sdělení, jež by žalobci a jeho manželce umožnila vzájemně se seznámit se způsobem jejich uvažování, životním stylem, očekáváními v souvislosti se společným soužitím, životními návyky, a to i v souvislosti s odlišným náboženským a kulturním zázemím. V této souvislosti nelze pominout jazykovou nevybavenost žalobce a jeho manželky, jež brání jejich vzájemnému hlubšímu poznání stejně jako skutečnost, že žalobce svoji manželku požádal o ruku ihned po prvním setkání, přičemž před uzavřením sňatku se osobně setkali pouze čtyřikrát, a to za okolností, kdy neřešili žádné praktické problémy provázející běžné soužití. Absenci vzájemného poznání povahových vlastností odpovídá i skutečnost, že manželka žalobce stěží hledala slova, jak popsat silné a slabé stránky manžela. Přesto žalobce považuje tvrzení žalovaného o tom, že se s manželkou před uzavřením sňatku dostatečně neznali, za zcela nepřijatelné s odůvodněním, že žalovaný tímto vstupuje do oblasti, do níž mu vstupovat nepřísluší. Zabývat se těmito hodnoceními je však nezbytné pro posouzení účelovosti uzavření manželství.

39. Z provedených pohovorů zároveň nevyplývá, z jakého důvodu padla v rámci navázání kontaktu žalovaného s jeho manželkou prostřednictvím Facebooku volba právě na ni, a to za situace, kdy žalobce ani jeho manželka nezmínili existenci např. společného známého ani žádného jiného styčného bodu, jež by žádost o přátelství zaslanou žalobcem, který nemá žádnou vazbu na ČR a trvale žije mimo Evropu, právě jeho budoucí manželce vysvětlovala. Je s podivem, že manželka žalobce se za dané situace touto otázkou nezabývala, stejně tak, že na dotaz správního orgánu uvedla, že nad možností, že by si ji manžel vzal z jiného důvodu než z lásky ani nepřemýšlela. V té souvislosti ani soud nepovažuje úvahy žalovaného o tom, zda se manželé dostatečně poznali před tak závažným aktem, jímž je uzavření manželství, za blahosklonné a povýšené poučování. Navíc, pokud by bylo přesvědčení manželů o hloubce, síle a pevnosti jejich vztahu tak silné, jak deklarují, pak by tato úvaha žalovaného či jakékoli jiné osoby jen obtížně zásadněji zasáhla do jejich emocionální sféry. V případě, že by účastníci měli realistické představy o společném životě v ČR, pak by, dle názoru soudu i konstruktivněji zjišťovali možnosti zaměstnání žalobce, na jehož příjem by byla jeho manželka v případě narození uvažovaného dítěte, odkázána. Manželka žalobce však nebyla schopna ohledně případné práce žalobce v ČR schopna nic konkrétního sdělit s tím, že nemá žádnou představu, čím se manžel bude v ČR živit, přičemž neustále jen opakovala, že si něco najde, aniž by však bylo zřejmé, zda při svých úvahách bere v potaz i to, jaká je situace na trhu práce v místě či okolí jejího bydliště a to, že žalobce nemá žádné vzdělání a neovládá v potřebném rozsahu český ani žádný jiný evropský jazyk.

40. Žalobce ani jeho manželka neovládají žádný společný jazyk natolik, aby v něm byli schopni komunikovat alespoň na základní úrovni. Z provedených pohovorů je zřejmé, že žalobce má snahu naučit se český jazyk, avšak jak vyplývá z popisu jeho znalostí, jeho snaha není systematická ani intenzivní, jak by odpovídalo jeho plánům žít a pracovat v ČR a integrovat se do zdejší společnosti. Soud se tedy nemůže ztotožnit s tvrzením žalobce, že je schopen se s manželkou bez problémů dorozumět a způsob jejich komunikace jim plně umožňuje vyjádřit myšlenky a pocity.

41. Žalobce dále namítal, že oba správní orgány přehlíží skutečnost, že došlo k vícečetnému setkání manželů a v rozporu s tím je označují za pouhých „několik dovolených“. Toto označení je však i dle názoru soudu výstižné, neboť žalobkyně se s žalobcem setkala čtyřikrát a celkový součet těchto setkání činil 38 dní, přičemž způsob trávení tohoto času, jednoznačně odpovídal dovolenkovému režimu, byl zcela oproštěn od jakýchkoli povinností.

42. Soud si je vědom, že je plně na svobodné vůli a rozhodnutí obou manželů jakou formu soužití zvolí a kdy. Pokud však absentují logické důvody, jež žalobce a jeho manželku vedly k uzavření manželství za situace, kdy žalobce svoji manželku požádal o ruku po prvním setkání, jemuž předcházela pouze několikaměsíční předchozí komunikace na sociálních sítích, absentuje-li dobrá znalost osoby druhého manžela, syna manželky, jenž je pro život manželky zásadní, obzvláště, když tento s manželkou žije ve společné domácnosti, pokud absentuje potřeba informovat se o běžných i důležitých skutečnostech, jak vyplývá z předložené whatsappové korespondence, absentuje-li vědomí možných neshod týkajících se zásadních otázek budoucího soužití vyplývajících jak z povahových tak i kulturních a náboženských odlišností, pak toto ve svém souhrnu svědčí pro účelovost uzavřeného sňatku.

43. Žalobce dále namítal, že v řízení před zastupitelským úřadem došlo k procesním pochybením, jež zásadním způsobem ovlivnila kvalitu zjištěných skutkových okolností, na což navázal žalovaný, který rovněž povahu manželství posoudil nesprávně. Žalobce však údajná procesní pochybení žádným způsobem nespecifikoval, přičemž soud žádné procesní pochybení před správním orgánem I. stupně neshledal. Z tohoto důvodu ani tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou.

44. V souhrnu se soud ohledem na vše výše uvedené neztotožňuje s žalobními námitkami žalobce, neboť má zato, že závěry žalovaného vyjádřené v odůvodnění napadeného rozhodnutí korespondují s provedeným dokazováním a že provedené důkazy byly zhodnoceny zcela objektivně. K tomuto závěru soud dospěl i při vědomí různosti, pestrosti a odlišnosti charakteru jednotlivých lidí a jejich představ o ideálním či alespoň akceptovatelném způsobu vzájemného soužití.

45. S ohledem na výše uvedené se soud ztotožnil se závěrem žalovaného o účelovosti žalobcem uzavřeného sňatku, aniž by zároveň zpochybňoval existenci vzájemného citového vztahu mezi žalobcem a jeho manželkou, a má zato, že žalovaný komplexně a řádně přezkoumal průběh správního řízení, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a správní orgán nepochybil při hodnocení důkazů a vypořádal se s nimi logickým a přezkoumatelným způsobem.

46. Soud při vědomí, že druhé žádosti žalobce o udělení krátkodobého víza bylo vyhověno, konstatuje, že i poté, co bylo provedeno doplnění dokazování podklady pro vydání uvedeného kladného rozhodnutí při ústním jednání má zato, že ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí došlo k naplnění důvodů pro neudělení krátkodobého víza dle ust. § 20 odst. 5 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Důvodem tohoto závěru je skutečnost, že soud dle ust. § 81 odst. 1 s.ř.s. rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, avšak v řízení, jehož předmětem je přezkoumání správního rozhodnutí, tak jako je tomu v posuzované věci, se primárně uplatní § 75 odst. 1 s.ř.s., dle něhož soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného správního rozhodnutí. Soud proto provedl při ústním jednání předložené důkazy, aby zjistil, zda skutečnosti v nich obsažené zahrnují např. i skutečnosti, jež existovaly již v době vydání napadeného rozhodnutí. Skutečnosti uvedené v záznamu z pohovoru se žalobcem, jež byly pravděpodobně příčinou kladného vyřízení druhé žádosti žalobce o udělení víza, se však vztahují k časovému období následujícímu až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí a z tohoto důvodu nemohou mít vliv na jeho přezkum v rámci soudního řízení.

47. Soud z těchto důvodů shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný, avšak žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti mu v souvislosti s tímto

řízením nevznikly, a soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení nárok.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 28. 4. 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně